

РЕШЕНИЕ

№ 2964

гр. София, 28.04.2016 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 35 състав,
в публично заседание на 28.01.2016 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Миглена Недева

при участието на секретаря Кристина Григорова, като разгледа дело номер **8000** по описа за **2015** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.215, ал.1 от Закона за устройство на територията (ЗУТ) във вр. чл. 145 – чл.178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на Мюсюлманско изповедание – религиозна институция, представлявано от М. Х. – Главен Мюфтия със седалище [населено място] срещу Заповед № ДК – 19 – С - 11 от 29.07.2015г. на Началника на РОНСК С. при РДНСК Югозападен район, с която на основание чл. 178 ал. 5 и чл. 222 ал. 1 т. 6 и т. 7 от ЗУТ е забранено ползването на неприетия по установения ред строеж: „Кухня – разливна за бездомни (пристройка към външна тоалетна), находяща се в УПИ II – за озеленяване и джамия, кв. 7Б, по плана на [населено място] м. „Зона Г - 14“, поземлен имот идентификатор № 68134.402.53 по кадастралната карта и кадастрален регистър на [населено място], район „О.“ на СО, с административен адрес: [населено място], [улица].

В жалбата се твърди, че оспорената заповед е издадена от некомпетентен орган с аргументи, че спорният строеж не може да се приеме като такъв от първа категория по т. 2 на чл. 12 от Наредба № 1/2003г., тъй като такъв статут има не направената кухня - разливна, предмет на заповедта, а самата джамията представлява историческа културна ценност. Освен това, се твърди, че кухнята не представлява строеж, тъй като не е трайно прикрепена към терена, а е преместваемо съоръжение. Иска оспорената заповед да бъде прогласена за нищожна, алтернативно да бъде отменена като незаконосъобразна.

Ответникът Началникът на РДНСК Югозападен район чрез процесуалния си представител в открито съдебно заседание изразява становище за неоснователност на жалбата и законосъобразност на оспорената заповед. Иска жалбата да отхвърлена. Моли за присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура, редовно призована, не встъпва в производството и не изразява становище.

Жалбата е ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУСТИМИ.

Подадена е срещу акт, подлежащ на съдебен контрол, от лица с активна процесуална легитимация – собственик и извършител на строежа и съответно адресат на оспорвания административен акт, на когото е наредено премахването му.

Жалбата е подадена в рамките на срока по чл.215, ал.4, пр.1 от ЗУТ.

Разгледана по същество жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА.

Административен съд София – град, II а.о., 35 състав, като взе предвид доводите на страните и като събра и прецени в тяхната съвкупност всички представени по делото писмени доказателства, както и изслушаната и неоспорена по предвидения процесуален ред съдебно – техническа експертизи, приема за установено от ФАКТИЧЕСКА и ПРАВНА СТРАНА следното:

Съгласно чл. 178, ал.1 от ЗУТ „не се разрешава да се ползват строежи или части от тях, преди да са въведени в експлоатация от компетентния орган по чл. 177“ , а съгласно ал.4 на същия член „не се разрешава строежи или части от тях да се ползват не по предназначението им или в нарушение на условията за въвеждане в експлоатация“.

Съгласно чл.178, ал.5 и ал.6 от ЗУТ при нарушение на ал.1 и ал.4 въз основа на съставен констативен акт забранява с мотивирана заповед ползването на строежите и разпорежда тяхното освобождаване, прекъсване на захранването им с електрическа и топлинна енергия, с вода, газ, телефон и други. Компетентен да издаде заповедта при строежи от първа до трета категория е началникът на Дирекцията за национален строителен контрол или упълномощено от него длъжностно лице, а при строежи от четвърта и пета категория – кметът на общината или упълномощено от него длъжностно лице.

На първо място, процесната заповед е издадена в предвидената от закона форма и съдържание, от компетентен орган, в кръга на неговите правомощия, поради което не са налице основания за отмяна / обявяване на нищожност на акта съгласно чл.146, т.1 и т.2 от АПК.

Издадена от компетентен орган в рамките на предоставените му със Заповед № РД – 13 – 180 от 11.08.2014г. на Началника на ДНСК правомощия. Оспорената заповед е издадена при спазване на установената от закона форма, като не са извършени съществени нарушения на административно производствените правила. Оспорената заповед е издадена и в съответствие с материално правни разпоредби и с целта на закона, по съображенията изложени по - долу.

На първо място, неоснователно е възражението на жалбоподателя, че не се касае за строеж първа категория, а за строеж пета категория. В тази връзка съдът не кредитира и заключението на в.л. С., доколкото определянето категорията на строежа е правен въпрос.

Разпоредбата на чл. 137 ал. 1 от ЗУТ определя категоризацията на строежите в зависимост от характеристиките, значимостта, сложността и рисковете при експлоатация им. Съгласно чл. 137 ал. 1 т. 1 б. „м“ строежи от първа категория са

„недвижими културни ценности с категория "световно значение" и "национално значение", както и сгради в границите и охранителните зони на археологическите резервати извън урбанизирани територии“, а съгласно т. 1 б. „н“ и реконструкциите и основните ремонти на строежи от първа категория. Видно от цитираното в конкретния случай относимата част на разпоредбата е първата част на чл. 137 ал. 1 т. 1 б. „м“, а именно строежи от първа категория са „недвижими културни ценности с категория "световно значение" и "национално значение", включително съгласно б. „н“ и тяхната реконструкция и основни ремонти.

За установява на категорията на спорния строеж и дали същият представлява недвижима културна ценност със световно или национално значение, следва първо да бъде уточнено легалното понятие за „недвижима културна ценност“. Понятието за недвижима културна ценност е дадено и се извлича от нормите на Закона за културното наследство. Съгласно Чл. 6 ал. 1 т. 3 от ЗКН „Културно наследство са: 3. архитектурни обекти и комплекси“. Съгласно Чл. 9 от ЗКН „Недвижимото културно наследство обхваща културни ценности, които са трайно закрепени към земята, включително под водата, както и прилежащата им среда“. Видно от цитираните текстове и в частност чл. 9 от ЗКН недвижимото културно наследство обхваща, както културните ценности сами по себе си, така и прилежащата им среда. Като целта и смисъла на закона е осигуряването на единна смислово и визуално възприемана среда на културните недвижими ценности.

Недвижимите културни ценности са част от недвижимото културно наследство. Уредбата на различните видове и класификации на недвижимите културни ценности е дадена в глава IV „Материално културно наследство“. Съгласно чл. 48 от ЗКН от глава IV „Материално културно наследство“ се определя категоризацията на недвижимите културни ценности, а именно: „Според пространствената структура и териториалния обхват недвижимите културни ценности са: 1. единични; 2. групови: а) ансамбъл - териториално обособима структура от обекти на недвижимото културно наследство, чиито елементи се намират в определени смислови, пространствени и естетически връзки помежду си и с прилежащата им среда; б) комплекс - разновидност на ансамбъла, чиито елементи са функционално свързани; в) историческо селище - урбанизирана структура, наситена с културно-исторически ценности от една или няколко епохи; г) историческа зона - обособена селищна, извънселищна, подземна територия или част от акватория, наситена с културни и исторически ценности от една или няколко епохи; д) археологически резерват - обособена територия или част от акватория, наситена с издирени или подлежащи на издирване под повърхността или наземни археологически културни ценности, включително археологически нива и/или културни напластявания, разкрити при строителни дейности“. Т.е. според пространствената структура и териториалния обхват се разграничават различни видове недвижими културни ценности.

По делото между страните не е спорно, че жалбоподателят в настоящото производство е собственик на спорния строеж, а именно „Кухня – разливна за бездомни (пристройка към външна тоалетна, намираща се в УПИ II – за озеленяване и джамия, кв. 7Б, по плана на [населено място] м. „Зона Г - 14“, поземлен имот идентификатор № 68134.402.53 по кадастралната карта и кадастрален регистър на [населено място], район „О.“ на СО, с административен адрес: [населено място], [улица].

По акт за собственост, обектът е притежание на Главното мюфтийство. Сградата на

джамия „Б. Б.“ притежава статут на единична архитектурна – строителна и художествена недвижима културна ценност с категория „национално значение“, като е обявена за такава във в-к Известия бр. 73 от 1955г. и ДВ бр. 25 от 1988г. Статутът на територията, в която попада, а именно джамията попада в обхвата на групова недвижима културна ценност – „Зона на исторически развия се обществен градски център“ А – 1, част I – Традиционен център, гр. 1, като е обявен за такъв с декларационно писмо № 4469 от 22.08.1986г. на НИПК.

Строежът, предмет на заповедта представлява постройка с размери 3.50 / 3.00 м. с височина с приблизителни размери 2,70м. и е изпълнен през юни 2015 г. Джамията е сграда с идентификатор 68134,402.53,2, а сграда с идентификатор 68134.402.53.1 е сграда долепена за джамията за битови услуги. Процесната постройка – кухня – разливна, представлява пристройка към сграда с идентификатор 68134.402.53.1. и всички попадат в границата на единична архитектурно – строителна и художествена недвижима културна ценност с категория Национално значение Джамия „Б. Б.“, като вида на извършеното строителство и местонахождението му се потвърждава и от вещото лице.

По делото е представено и удостоверение изх. № 9400 – 717 от 16.09.2015г., издадено от Националния институт за недвижимо културно наследство (НИНКН), от което се установява, че в района, на територията на джамията се различават няколко отделни недвижими културни ценности. На първо място самата джамия „Б. Б.“ като отделна сграда представлява недвижима културна ценност, а именно единична културна недвижима ценност с „национално значение“. Недвижимият имот, в който се намира сградата на джамията, а именно УПИ II – за джамия и озеленяване, в който се намира и спорната тоалетна, сам по себе си също има статут на архитектурно – строителна и художествена недвижима ценност с категория „национално значение“.

От удостоверението и от СТЕ се установява, че цялата зона, джамията, заедно с поземления имот, в който се намира, включително и кухнята, попадат в територия с културно – историческо наследство, представляваща групов паметник на културата „Зона на исторически развия се обществен градски център“. Посочено е и че имотът попада в границите на I защитена зона на археологическия резерват „Антична С. и Средновековен С.“.

Следователно, в конкретния случай видно от събраните по делото доказателства, включително и удостоверение изх. № 9400 – 717 от 16.09.2015г., издадено от Националния институт за недвижимо културно наследство (НИНКН) се установява, че в района, на територията на джамията се различават няколко отделни недвижими културни ценности. На първо място самата джамия „Б. Б.“ като отделна сграда представлява недвижима културна ценност от категорията по чл. 48 ал. 1 т. 1, а именно единична културна недвижима ценност с „национално значение“ (това се установява от удостоверението на НИНКН). Недвижимият имот, в който се намира сградата на джамията, а именно УПИ II – за джамия и озеленяване, в който се намира и спорната сграда, сам по себе си също има статут на архитектурно – строителна и художествена недвижима ценност с категория „национално значение“.

Най – накрая от удостоверението и от СТЕ се установява, че цялата зона, джамията, заедно с поземления имот, в който се намира, включително и процесната сграда, попадат в територия с културно – историческо наследство, представляваща групов паметник на културата „Зона на исторически развия се обществен градски център“. Посочено е и че имотът попада в границите на I защитена зона на археологическия

резерват „Антична С. и Средновековен С.“. Видно от цитираното и съгласно чл. 48 от ЗКН се различават видове недвижими културни ценности, които съгласно посочената разпоредба са разграничени по техния териториален обхват и биват единични и групови. В конкретния случай спорната постройка попада в рамките, както на единичната културна недвижима ценност, така и на групова недвижима архитектурна ценност с категория „национално значение“ и по следващите съображения.

Нормата на чл. 137 ал. 1 т. 1 б. „м“ определя като строежи от първа категория недвижими културни ценности с категория "световно значение" и "национално значение", като не уточнява дали се касае за единични или групови или от кой друг подвид недвижими културни ценности става въпрос. При тълкуване на посочената норма същата има предвид всички видове и подвидове недвижими културни ценности по смисъла на ЗКН.

В тази връзка доколкото спорната сграда на външната тоалетна попада в рамките от една страна на групов паметник на културата „Зона на исторически развия се обществен градски център“, а от друга страна в рамките на I защитена зона на археологическия резерват „Антична С. и Средновековен С.“, както и в рамките на имота на архитектурно – строителна и художествена недвижима културна ценност с „национално значение“ „Джамия Б. Б.“, то същият представлява строеж и следва да се категоризира като първа категория. В конкретния случай и съобразно цитираните разпоредби сградата на кухнята следва статута на поземления имот, поради което като териториално разположен в рамките на недвижима културна ценност с национално значение следва нейния статут и представлява строеж от първа категория.

Тук следва да се посочи и че е неоснователно възражението на жалбоподателя, че се касае за имот от пета категория съгласно чл. 10 ал. 5 от Наредба № 1 от 2003г. за номенклатурата на видовете строежи, тъй като тази норма касае недвижимите културни ценности с „ансамбловое значение“ и за сведение, а спорният обект не е от този вид. Напротив настоящият състав във връзка с гореизложеното намира, че същият представлява такъв от категорията на чл. 2, ал. 12 от Наредба № 1 от 2003 г.

Съобразно чл. 12 от Наредба № Н-12 от 21.11.2012 г. за реда за идентифициране, деклариране, предоставяне на статут и за определяне на категорията на недвижимите културни ценности, за достъпа и подлежащите на вписване обстоятелства в Националния регистър на недвижимите културни ценности „Териториалният обхват, определен от границите на НКЦ, съдържа: за единични НКЦ, с изключение на археологическите: площта на културната ценност и на имота, в който е разположена, или на част от него, когато само тази част е в историческа и в смислова връзка с културната ценност“. Съобразно цитираното териториалния обхват на единичната културна недвижима ценност „Джамия Б. Б.“ включва не само сградата на самата джамия, а и целият имот, в който тя се намира, тъй като същият е и в историческа и смислова връзка с него. Съобразно тази дефиниция спорната сграда попада и в териториалния обхват на единичната културна недвижима ценност Джамия Б. Б.“.

Във връзка с всичко гореизложено настоящият състав намира, че спорният обект, попада в териториалния обхват както на единичната културна ценност „Джамия Б. Б.“, така и в териториалния обхват на групов паметник на културата „Зона исторически развия се обществен градски център“, така и в границите на I защитена зона на археологически резерват „Антична С. и Средновековен С.“. След като попада в рамките на териториалния обхват на недвижими културни ценности с национално значение, то това означава, че спорният строеж, който е извършен в този имот попада

в хипотезата на чл. 137, т.1, б."м" ЗУТ и съответно е такъв от първа категория. Като тук следва да се посочи, че това е целта и смисълът на закона да осигури защита не само на самия архитектурен паметник, а и на заобикалящата го среда, поради и което законодателят е включил тази среда като част от понятието недвижим паметник на културата.

Във връзка с гореизложеното и доколкото се установи безспорно, че строежът предмет на оспорената заповед е строеж от първа категория, то оспорената заповед е издадена от компетентен орган и в рамките на предоставените му правомощия. В тази връзка е неоснователно възражението на жалбоподателя за нищожност на заповедта като издадена от некомпетентен орган.

При преглед на административната преписка, съдът приема, че не са налице и съществени процедурни нарушения, налагащи отмяната ѝ съгласно чл.146, т.3 от АПК. Напротив, административният орган е спазил предвидената в чл.178, ал.5 от ЗУТ процедура.

При извършена проверка от служители на РОНСК С. при РДНСК ЮЗР е съставен констативен акт № С15 – 2688 – 2 от 14.07.2015 г. С констативния акт са описани характеристиките на строежа. Установено е, че строежът е завършен напълно и се ползва с предназначението кухня – разливна за бездомни. Установено е и, че строежът се ползва без да е въведен в експлоатация по установения в закона ред. Срещу констативния акт е подадено възражение, след което е издадена и оспорената заповед.

Заповедта е съобразена и с материалния закон, както и с целта на закона, поради което не са налице основания за отмяна и съгласно чл.146, т.4 и т.5 от АПК.

Твърденията на жалбоподателя, че става въпрос за преместваемо съоръжение се опровергават от изслушаната експертиза, като вещото лице изрично сочи, че става въпрос именно за строеж по смисъла на §5, т.38 от ДР на ЗУТ, а не за преместваемо съоръжение по § 5, т.80 от ДР на ЗУТ. Предвид описанието на същия, като постройка с размери 3.50 / 3.00 м. с височина с приблизителни размери 2,70м., съдът приема това заключение.

По делото не се твърди, а и не са представени доказателства, от които да се установява, че така извършеният строеж е въведен в експлоатация по предвидения за това ред. След като не е въведен в експлоатация по предвидения за това ред, то спорният строеж не следва да се ползва. В този случай е налице задължение на контролните органи за издаване на заповед за забрана за ползването му, което е и сторено.

Мотивиран така, съдът приема, че оспорената Заповед № ДК – 19 – СО - 11 от 29.07.2015г. на Началника на РОНСК С. при РДНСК Югозападен район е законосъобразна, издадена от компетентен орган в рамките на предоставените му правомощия, отговаря на материално правните разпоредби и целта на закона, издадена е без да бъдат допуснати съществени нарушения на административно производствените правила и следва да бъде оставена в сила, а оспорването – следва да бъде отхвърлено.

С оглед изхода на делото и при направените от страните искания, съдът, с

решението следва да се произнесе и по въпроса за разноските по делото. Съгласно чл.143, ал.3 от АПК, когато съдът отхвърли оспорването, страната, за която административният акт е благоприятен, има право на разноски. Такива са своевременно поискани от ответника, предвид което съдът следва да му присъди разноски за юрисконсултско възнаграждение, в размер на 600 лв. по реда на Наредбата за минималните адвокатски възнаграждения.

Водим от горното, и на основание чл. 172, ал.2 от АПК Административен съд - София град, II отделение, 35 състав

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Мюсюлманско изповедание – религиозна институция със седалище [населено място] срещу Заповед № ДК – 19 – С - 11 от 29.07.2015 г. на Началника на Регионален отдел „Национален строителен контрол“ С. при РДНСК - Югозападен район.

ОСЪЖДА Мюсюлманско изповедание – религиозна институция със седалище [населено място] да заплати на Дирекцията за национален строителен контрол разноски за юрисконсултско възнаграждение, в размер на 600 /шестстотин/ лв. Решението подлежи на касационно обжалване в 14-дневен срок от деня на съобщаването му, чрез настоящия съд, пред Върховен административен съд. Препис от решението, на основание чл.138 от АПК, да се изпрати на страните.

СЪДИЯ: